

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obo/8/2017
Identifikačné číslo spisu: 5014200846
Dátum vydania rozhodnutia: 14.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5014200846.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Miničovej a členiek Mgr. Soni Pekarčíkovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v spore žalobcu: Slovenská republika - Daňový úrad Žilina, so sídlom Janka Kráľa č. 2, Žilina, proti žalovanej: JUDr. Eve Plichtovej, so sídlom Radlinského č. 1718, Dolný Kubín, správkyni konkurznej podstaty úpadcu STAX, s. r. o. v konkurze, so sídlom Karvaša a Bláhovca č. 743, Vrútky, IČO: 35 807 024, v konaní o určenie popretých pohľadávok, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. januára 2017, č. k. 20S/87/2014-175, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 10. januára 2017, č. k. 20S/87/2014-175 p o t v r d z u j e.
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zo dňa 10.01.2017, č. k. 20S/87/2014-175 určil, že žalobca je v konkurznom konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 1K/35/2013 voči úpadcovi STAX, s. r. o., so sídlom Karvaša a Bláhovca č. 743, Vrútky, IČO: 35 807 024, veriteľom pohľadávok prihlásených súhrnnou prihláškou nezabezpečených pohľadávok:
 - daňová povinnosť na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 9/2012 vyplývajúca z elektronicky podaného daňového priznania na dani z pridanej hodnoty č. 3165973/2012 zo dňa 25.10.2012 vo výške 7.272,- € zapísaná do zoznamu pohľadávok pod č. 8/1, a táto pohľadávka je vymáhateľná,
 - daňová povinnosť na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 10/2012 vyplývajúca z elektronicky podaného daňového priznania na dani z pridanej hodnoty č. 1499861/2012 zo dňa 21.12.2012 vo výške 349,05 € zapísaná do zoznamu pohľadávok pod č. 8/2, a táto pohľadávka je vymáhateľná,
 - daňová povinnosť na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 11/2012 vyplývajúca z

elektronicky podaného daňového priznania na dani z pridanej hodnoty č. 12564/2012 zo dňa 27.12.2012 vo výške 604,99 € zapísaná v zozname pohľadávok pod č. 8/3, a táto pohľadávka je vymáhateľná, - daňová povinnosť na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 3/2013 vyplývajúca z elektronicky podaného daňového priznania na dani z pridanej hodnoty č. 9263558/2013 zo dňa 26.04.2013 vo výške 114 524,34 € zapísaná do zoznamu pohľadávok pod č. 8/4, a táto pohľadávka je vymáhateľná. Žalobcovi zároveň krajský súd náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd uviedol, že žalobca žiadal, aby súd určil, že jeho pohľadávky, uvedené vo výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj pokuta na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2007 vo výške 60,- € a pokuta na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2009 vo výške 70,- €, uplatnené v konkurznom konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod č. k. 1K 35/2013 voči úpadcovi STAX, s. r. o., súhrnnou prihláškou nezabezpečených pohľadávok č. 1 zo dňa 05.02.2014, zapísané do zoznamu pohľadávok pod č. 8/1 až 8/6 vo výške 122.880,38 €, sú pohľadávkami čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti a výšky.

3. Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 21.07.2014, č. k. 20S/87/2014-66, súd konanie o určenie, že pohľadávky žalobcu, a to pokuta na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2007 vo výške 60,- € a pokuta na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2009 vo výške 70,- € sú pohľadávkami žalobcu čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti a výšky, vylúčil na samostatné konanie.

4. Súd prvej inštancie k pohľadávkam nevyklúčeným na samostatné konanie poukázal na § 23 ods. 1; § 32 ods. 1, ods. 9, ods. 13, ods. 15; § 199 ods. 9 zákona č. 7/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov. Krajský súd v prvom rade skonštatoval, že popreté pohľadávky žalobcu správkyňou je potrebné rozdeliť na pohľadávky, ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu na základe podaných daňových priznaní úpadcom a ďalej ide o pohľadávku, ktorá bola judikovaná právoplatným a vykonateľným rozhodnutím Daňového úradu Žilina o vyhlásení konkurzu rozhodnutím zo dňa 06.07.2016, č. 103446564/2016.

5. Čo sa týka prvej skupiny týchto pohľadávok, prvoinstančný súd vyhodnotil námietky uvedené správkyňou konkurznej podstaty v popretí pohľadávok ako právne nedôvodné. Konkrétne k pohľadávke zapísanej v zozname pohľadávok pod č. 8/1, súd prvej inštancie uviedol, že ide o pohľadávku na základe elektronicky podaného daňového priznania na DPH zo dňa 25.10.2012, v ktorom úpadca uviedol vlastnú daňovú povinnosť. Pohľadávka bola popretá z dôvodu, že je nepreskúmateľná, pretože výška prihlásenej pohľadávky nekorešponduje s daňovou povinnosťou podľa daňového priznania zo dňa 25.10.2012. Tento dôvod popretia je podľa súdu prvej inštancie nedôvodný, keďže priamo z prihlášky tejto pohľadávky vyplýva, že výška daňovej povinnosti 7.272,- € bola stanovená po započítaní čiastočnej úhrady nedoplatku vo výške 1.676,73 €. K tomu žalobca predložil aj dôkaz, a to oznámenie o použití nadmerného odpočtu zo dňa 14.03.2013.

6. K pohľadávke zapísanej v zozname prihlásených pohľadávok pod č. 8/2, súd prvej inštancie uviedol, že táto bola popretá z dôvodu, že sa nenachádza v účtovníctve úpadcu. Táto námietka je podľa prvoinstančného súdu taktiež nedôvodná. Krajský súd dodal, že pokiaľ úpadca nespĺnil svoju zákonnú povinnosť a neúčtoval o svojom dlhu voči správcovi dane a neuviedol tento vo svojej evidencii záväzkov na dani z pridanej hodnoty, toto jeho konanie nemôže byť na ťarchu jeho veriteľa. Pokiaľ jediným dôvodom na popretie pohľadávky je odvolávanie sa na protiprávne konanie samého úpadcu, táto námietka podľa konajúceho súdu nemôže byť dôvodná. Súd prvej inštancie poukázal na zákonné povinnosti daňového subjektu v zmysle zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve a § 55 ods. 4 Daňového poriadku v spojení s vyhláškou Ministerstva financií SR č. 378/2011 Z. z. o spôsobe označovania platby dane. Pokiaľ teda žalovaný nespĺnil svoju zákonnú povinnosť mať všetky daňové priznania evidované v účtovnej evidencii podľa jednotlivých daní a vo výške, ktorú uviedol v predmetných daňových priznaniach, nesplnenie tejto jeho povinnosti, podľa krajského súdu, nemôže mať za následok neexistenciu tohto dlhu a teda ani na samotnú výšku takéhoto dlhu.

7. K pohľadávke zapísanej v prihláške pod bodom 8/3 prvoinstančný súd uviedol, že táto bola popretá z rovnakých dôvodov ako prihláška pod č. 8/1, keď nekorešponduje s daňovou povinnosťou podľa

daňového priznania zo dňa 27.12.2012. V danom prípade sa jedná o totožný prípad ako prípad pod bodom 8/1, keďže v súhrnnej prihláške pohľadávok je taktiež k tejto pohľadávke uvedené vysvetlenie, že daňová povinnosť na DPH za zdaňovacie obdobie 11/2012 bola vo výške 605,01 €, avšak bola uskutočnená čiastočná úhrada nedoplatku vo výške 0,02 €, preto zostatok nedoplatku je vo výške 604,99 €. O použití preplatku svedčí oznámenie o použití preplatku zo dňa 17.12.2012. Táto námietka je preto podľa konajúceho súdu taktiež v plnom rozsahu nedôvodná.

8. Čo sa týka poslednej pohľadávky zapísanej v zozname prihlásených pohľadávok pod 8/4, túto uplatňoval žalobca na základe úpadcom podaného daňového priznania za 3/2013 č. 9263558/2013 zo dňa 26.04.2013 vo výške 114.524,34 €. Súd prvej inštancie zdôraznil, že v priebehu súdneho konania začala u daňového subjektu STAX, s. r. o. daňová kontrola za zdaňovacie obdobie 3/2013, a to na základe podaného dodatočného daňového priznania, ktoré podala správkyňa konkurznej podstaty za úpadcu pod č. 6/13816109/2014 dňa 07.04.2014 a v ktorom na rozdiel od pôvodného daňového priznania za toto zdaňovacie obdobie uviedla rozdiel oproti poslednej známej vlastnej daňovej povinnosti - 114.524,34 €. Z tohto dôvodu bolo aj súdne konanie prerušené. V priebehu súdneho konania bolo daňové konanie ukončené právoplatným a vykonateľným rozhodnutím zo dňa 06.07.2016, č. k. 103446564/2016, ktorým bol JUDr. Eve Plichtovej ako správcovi v konkurznom konaní úpadcu STAX, s. r. o. vyrubený rozdiel dane v sume 114.524,34 € za marec 2013 na DPH.

9. V závere rozhodnutia súd prvej inštancie dodal, že existujú konania, ktoré sa vyhlásením konkurzu neprerušujú, a ktoré sú explicitne uvedené v § 47 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. Jedným z týchto konaní je daňové konanie. Ak takéto daňové konanie začne po vyhlásení konkurzu, môže byť začaté v zmysle § 47 ods. 4 citovaného zákona, a to návrhom podaným voči správcovi, pričom na podanie návrhu nie je potrebný súhlas správcu. S týmto právnym názorom korešponduje aj právny názor Najvyššieho súdu SR v rozsudku zo dňa 29. apríla 2015, sp. zn. 5Sžf/146/2013, ktorý sa týkal rozhodnutia o uložení sankcie, ktoré bolo vydané v daňovom konaní po vyhlásení konkurzu. Pokiaľ teda bolo vydané právoplatné a vykonateľné rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane, súd naň v zmysle § 194 ods. 2 C. s. p. prihliadne. Z uvedeného dôvodu v danom prípade krajský súd prihliadol na takéto rozhodnutie a konštatoval, že pohľadávka žalobcu voči žalovanému podľa tohto rozhodnutia, ktorá vyplýva z podaného daňového priznania za marec 2013, podaného pod č. 9263558/2013 dňa 26.04.2013, je dôvodná čo do právneho titulu, aj výšky. Hmotnoprávnymi dôvodmi popretia tejto pohľadávky sa detailne zaoberal Daňový úrad Žilina v právoplatnom rozhodnutí, z ktorého súd vychádza. Ďalší dôvod uvedený v popretí, že daňové priznanie je poškrtané, a preto nie je vierohodné, je podľa krajského súdu nedôvodný, pretože z tohto daňového priznania je nepochybné, kto daňové priznanie podával, za aké zdaňovacie obdobie, a taktiež aj akému daňovému úradu bolo podané. Pokiaľ boli v ňom opravené údaje o daňovom úrade a sídle daňového subjektu, uvedené podľa krajského súdu nemá vplyv na jeho výpovednú hodnotu.

10. Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd napadnutým rozhodnutím vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu s tým, že upravil návrh výroku v žalobe tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku s prihliadnutím na dikciu zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Úprava petitu žaloby je podľa súdu prvej inštancie v súlade s § 124 ods. 1 C. s. p, pretože z obsahu petitu vyplýva, že žalobca žiadal určiť pohľadávky špecifikované v tomto petite, keďže bol popretý právny dôvod, výška a vymáhateľnosť jednotlivých pohľadávok, za súčasného deklarovania postavenia jednotlivých sporových strán tak, že žalobca je v konkurznom konaní voči úpadcovi veriteľom týchto pohľadávok.

11. Výrok o trovách konania prvoinštančný súd oprel o § 255 ods. 1 C. s. p.

12. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala žalovaná odvolanie, v ktorom žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie.

13. Žalovaná v podanom odvolaní uviedla, že hoci sa na pojednávanie konané dňa 10.01.2017 podľa jej názoru riadne a včas, z relevantných dôvodov ospravedlnila, súd jej žiadosti nevyhovel. Týmto podľa odvolateľky došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko kolízia pojednávania je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania. Zároveň súd prvej inštancie mal pochybiť, ak ju neupovedomil o

neodročení pojednávania, hoci na to bol dostatočný časový priestor od 05.01.2017 do 09.01.2017. Odvolateľka ďalej dodala, že išlo o prvé pojednávanie, na ktorom mohla navrhovať dôkazy a uplatňovať tak prostriedky procesnej obrany s tým, že okresný súd posudzoval novo doložené rozhodnutie daňového úradu zo dňa 06.07.2016, č. k. 103446564/2016, v zmysle ktorého bolo rozhodnuté o pohľadávke č. 8/4.

14. Ďalším pochybením konajúceho súdu malo byť porušenie práva na spravodlivý proces v rovine absencie kvalifikovaného odôvodnenia rozhodnutia. Vo vzťahu k najväčšej pohľadávke č. 8/4 bolo podľa odvolateľky rozhodnuté iba s poukazom na právoplatné rozhodnutie vyššie uvedeného rozhodnutia daňového úradu.

15. Za inú vadu konania považuje odvolateľka záver súdu prvej inštancie, kedy súd za totožnú pohľadávku s pohľadávkou prihlásenou v roku 2014 do konkurzu, považoval pohľadávku priznanú rozhodnutím daňového úradu z júla 2016, hoci táto pohľadávka bola pohľadávkou vyplývajúcou z daňovej kontroly a vychádzala z iných skutkových okolností, než na ktorých bola postavená prihláška pohľadávky č. 8/4, o ktorej mal podľa odvolateľky súd v konaní na základe žaloby rozhodovať.

16. Nesprávne skutkové a právne posúdenie veci vidí odvolateľka v postupe súdu prvej inštancie, ktorý si osvojil závery daňového úradu vo veci pohľadávky č. 8/4, ktorá sa týka prenesenia daňovej povinnosti na kupujúceho v zmysle sporných faktúr, obsahujúcich vyčíslenie DPH pri dodaní tovarov a služieb (prevod nehnuteľností na spoločnosť PS Farm, s.r.o.). V tejto súvislosti odvolateľka zdôraznila, že zabezpečila a predložila správcovi dane Daňový úrad Žilina, pobočka Martin, všetky relevantné podklady preukazujúce splnenie zákonnej podmienky postupovať podľa § 38 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z., t. j. uplynutie viac ako 5 rokov od prvého užívania nehnuteľností, ktorých sa zdaniteľné plnenie týka. Dodala, že v čase povolenia prvého užívania stavby sa podľa platného stavebného zákona kolaudačné rozhodnutia nevydávali. Preto nie je možné spravodlivo od daňového subjektu takýto dokument požadovať, t. j. nebolo objektívne možné poskytnúť správcovi dane dokument, ktorý neexistoval. Odvolateľka má za to, že hoci predložila všetky relevantné dokumenty, správca dane nesprávne postupoval pri ich vyhodnotení a následne vyvodil zaver, že neboli predložené relevantné doklady a dôkazy majúce vplyv na výsledok kontrolných zistení. Z uvedeného je podľa žalovanej zrejmé, že záver správcu dane nezodpovedá zásadám logického myslenia, správneho uváženia, v súlade s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o DPH. Na základe uvedeného došlo podľa odvolateľky správcom dane k jednostrannej, účelovej a skresľujúcej interpretácii príslušných ustanovení zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty, v znení neskorších predpisov, v neprospech úpadcu ako účastníka daňového konania na strane kontrolovaného subjektu. Odvolateľka poukázala na to, že kontrolovaný subjekt - JUDr. Eva Plichtová, PhD., správkynia konkurznej podstaty úpadcu STAX, s.r.o. v konkurze neporušila podaním opravného daňového priznania a opravou daňových dokladov žiadne z ustanovení zákona o DPH a ani zákona č.431/2002 Z. z. o účtovníctve, v znení neskorších predpisov. Naopak, z dôvodu zosúladenia existujúceho stavu s platnou legislatívou boli podľa žalovanej vyhotovené správne daňové doklady, opravené, nezákonné, účelové a podvodné konanie štatutára Ing. Staroveckého - štatutára úpadcu, uskutočneného pred vyhlásením konkurzu. Správca dane mal preto podľa odvolateľky vzniknutý prípad riešiť vo vzťahu ku kupujúcemu, ktorý od štátu neoprávnene získal vrátenie DPH, a to aj s poukazom, že cieľom uznaným a podporovaným 6. smernicou Rady Európskej únie o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty je boj proti podvodu, daňovým únikom a prípadom zneužívania (napr. rozsudok C-487/01).

17. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutkové aj právne okolnosti je žalovaná presvedčená, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne a nezákonné. Preto odvolateľka navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 10.01.2017, č. k. 20S/87/2014-175 zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

18. Žalobca k podanému odvolaniu žalovanej uviedol, že sa plne stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie s tým, že poukazuje na podanú žalobu a v nej uvedené skutkové a právne skutočnosti. Žalobca preto navrhuje, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie.

19. Najvyšší soud Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) [§ 470 ods. 1, 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie, bez nariadenia pojednávania, viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1, § 383 C. s. p.), prejednal odvolanie a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je opodstatnené.

20. K odvolacej námietke žalovanej týkajúcej sa porušenia práva na spravodlivý proces tým, že súd prvej inštancie neodročil pojednávanie vytyčené na deň 10.01.2017, z dôvodu kolízie pojednávania na strane žalovanej, odvolací súd zo spisu zisťuje, že súd prvej inštancie do vydania napadnutého rozhodnutia vytyčil pojednávanie celkom trikrát.

21. Prvé pojednávanie bolo vytyčené na deň 14.04.2015 (č. I. spisu 98). Pred začatím tohto pojednávania súd oboznámil ospravedlnenie neúčasti na pojednávani žalovanej, ktoré ospravedlnenie došlo Krajskému súdu v Žiline dňa 10.04.2015 spolu s návrhom na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúcej daňovej kontroly. S návrhom žalovanej na prerušenie konania súhlasil aj žalobca, z ktorého dôvodu krajský súd uznesením zo dňa 28.04.2015, č. k. 20S/87/2014-116 konanie prerušil do právoplatného skončenia daňového konania na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2013.

22. Po odpadnutí prekážky súd v konaní pokračoval a vytyčil pojednávanie na deň 06.12.2016 (č. I. spisu 152), na ktoré žalovaná zaslala na súd mailom dňa 06.12.2016 o 8:45 hod. ospravedlnenie neúčasti, z dôvodu práceneschopnosti. Tento dôvod konajúci súd akceptoval a pojednávanie odročil na termín 10.01.2017 o 9:30 hod. (č. I. spisu 160). Dňa 04.01.2017 žalovaná mailom opätovne požiadala o odročenie pojednávania, tentokrát z dôvodu kolízie pojednávania, nakoľko na Okresnom súde Žilina bolo na deň 10.01.2017 o 9:00 hod. vytyčené pojednávanie, na ktoré jej bolo predvolanie doručené dňa 18.10.2016.

23. Zo zápisnice o pojednávani dňa 10.01.2017 je zrejmé, že sa krajský súd oboznámil s ospravedlnením neúčasti žalovanej, ktoré došlo emailovou poštou dňa 04.01.2017 a v písomnom vyhotovení 10.01.2017 s tým, že krajský súd neakceptoval žiadosť žalovanej o odročenie pojednávania a pojednával vo veci.

24. Odvolací súd dospel k záveru, že procesnými postupmi súdu prvej inštancie uvedenými vyššie nedošlo v konaní k vadám zmätočnosti, ktoré by znemožnili žalovanej ako strane sporu realizovať svoje práva. Neodročenie pojednávania odvolací súd dostatočne odôvodnil v napadnutom rozhodnutí (body 30 a 31 rozsudku krajského súdu), preto táto vada vytykaná odvolateľkou neobstojí.

25. Zároveň odvolací súd dodáva, že kolízia dvoch pojednávania tej istej strany sporu v tom istom termíne na rozdielnych súdoch, o ktorom strana sporu vedela v dostatočnom časovom predstihu, nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie dôležitého dôvodu na odročenie vytyčeného pojednávania. Obsahom základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti strany sporu a aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom nie je povinnosť súdu vyhovieť akejkolvek jej žiadosti na odročenie pojednávania. Posúdenie opodstatnenosti „dôležitého dôvodu“ v zmysle § 183 C. s. p. v každom konkrétnom prípade patrí výlučne do právomoci konajúceho súdu (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/77/2002, ktoré bolo uverejnené pod č. 6/2004 v časopise Zo súdnej praxe).

26. Ak súd skúma, či strana sporu žiada o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, môže vychádzať len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase jeho rozhodovania o tejto žiadosti. Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená „dôležitým dôvodom“ vtedy, ak strana sporu tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jej neúčast' na pojednávani súdu ospravedlniť. Ak je takouto prekážkou účasť na inom pojednávani pred okresným súdom (ako uvádzala žalovaná v podaní doručenom prvoinštančnemu súdu 04.01.2010, nestačí na splnenie podmienky „dôležitého dôvodu“, že

žalovaná takúto skutočnosť iba súdu oznámila dôvodiac, že trvá na osobnej účasti na pojednávaní. Súd rozhodujúci o odročení pojednávania totiž okrem iného skúma aj to, kedy sa žalovaná dozvedela o pojednávaní (že o nich bola uzročená skôr ako o pojednávaní, kde sa ospravedľuje, resp., že kolidujúce pojednávanie je inak naliehavejšie), a že časovú kolíziu viacerých konaní nebolo možné vyriešiť inak. Iba na základe konkrétnych okolností môže súd ustáliť, či sa žiada o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu v zmysle § 183 C. s. p.

27. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že v danom prípade výsluch žalovanej na pojednávaní pred krajským súdom nebol nevyhnutným dôkazom, a preto nebol ani nariadený. Konajúci súd nemal potrebu správkyňu konkurznej podstaty ústne vypočuť, o čom svedčí aj obsah predvolania na termín pojednávania, v ktorom je uvedené, že pokiaľ sa žalovaná nedostaví, môže sa vec prejednať a rozhodnúť v jej neprítomnosti. Podkladom pre rozhodnutie boli v plnom rozsahu listinné dôkazy, ktoré tvorili súčasť súdneho spisu. Súd prvej inštancie zároveň zdôraznil, že v zmysle koncentračnej zásady uvedenej v ZKR môže správca podstaty dôvody popretia jednotlivých pohľadávok uviesť len v lehote podľa § 32 ods. 3 ZKR a tieto dôvody nemôže v ďalšom konaní rozšíriť. Aj v dôsledku týchto skutočností, nemožno súdu prvej inštancie vytkáť zaujatie záveru, že sú splnené podmienky, za ktorých môže konať v neprítomnosti strany sporu. Oznámenie žalovanej strane v zmysle § 183 ods. 4 C. s. p. napokon nenastalo z dôvodu, že žalovaná doručila svoju žiadosť o odročenie pojednávania emailom dňa 04.01.2017 (hoci o termíne pojednávania a aj o dôvode na odročenie mala vedomosť od 16.12.2016), pričom nebol časový priestor na upovedomenie súdu vzhľadom na termín pojednávania dňa 10.01.2017, riadneho čerpania dovolenky na zotavenie sudcu spravodajcu do štvrtka dňa 05.01.2017 a štátneho sviatku v piatok dňa 06.01.2017 (úradný záznam na č. I. spisu 163) a víkend v dňoch 07.01.2017 a 08.01.2017. Prípadná neschopnosť zorganizovať zastupovanie účastníka na požadovanej úrovni (a teda aj účasť advokáta alebo jeho zástupcu na súdnom pojednávaní), z dôvodu kolízie pojednávania, ide na ujmu strany sporu, nie súdu.

28. Žalovaná v súvislosti s nariadeným pojednávaním ďalej namietala, že išlo o prvé pojednávanie, na ktorom došlo k vykonaniu nového listinného dôkazu, a to rozhodnutia Daňového úradu Žilina zo dňa 06.07.2016, č. k. 10344654/2016. Toto rozhodnutie nebolo podľa žalovanej súčasťou žaloby podanej v roku 2014 a žalovaná má za to, že nemala reálnu možnosť sa s týmto dôkazom oboznámiť (ako ani s prípadnými sprievodnými listinami k tomuto dôkazu). Odvolací súd preskúmaním tejto odvolacej námietky zisťuje, že predmetné rozhodnutie daňového úradu bolo vydané v daňovom konaní o kontrole úpadcu pri plnení daňovej povinnosti za tovary a služby, kvôli ktorému daňovému konaniu došlo k prerušeniu tohto súdneho konania.

29. Ukončenie daňovej kontroly úpadcu oznámil dňa 25.08.2016 Daňový úrad Žilina konajúcemu súdu listom, v ktorom bolo uvedené, že rozhodnutím Daňového úradu Žilina zo dňa 06.07.2016, č. k. 10344654/2016, vykonateľným dňa 11.08.2016 a právoplatným dňa 26.07.2016, bolo ukončené vyrubovacie konanie u úpadcu (daňového subjektu). Dotknuté rozhodnutie daňového úradu bolo adresované priamo správkyňi konkurznej podstaty úpadcu, t. j. žalovanej a v zmysle tohto právoplatného rozhodnutia daňového úradu následne súd prvej inštancie pokračoval v konaní. V zmysle uvedených skutočností je námietka žalovanej o vykonaní novo doloženého dôkazu, ku ktorému nemohla zaujať relevantné stanovisko na pojednávaní súdu prvej inštancie, bez právnej relevancie.

30. Absenciu kvalifikovaného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia videla žalovaná vo vzťahu k najväčšej pohľadávke č. 8/4, ktorá bola podľa názoru odvolateľky rozhodnutá iba s poukazom na právoplatné rozhodnutie daňového úradu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na § 194 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193 C. s. p., môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť. Ak bolo o otázke podľa odseku 1 rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia (§ 194 ods. 2 C. s. p.). S dôrazom na § 47 ods. 4 ZKR, podľa ktorého ak daňové konanie začne po vyhlásení konkurzu, nedochádza k prerušeniu konania, tak súd prvej inštancie postupoval správne, ak podľa § 194 ods. 2 C. s. p. prihliadol na vydané právoplatné a vykonateľné rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane vo výške 114 524,34 Eur za marec 2013 na DPH.

31. Z rozhodnutia Daňového úradu Žilina zo dňa 06.07.2016, č. k. 10344654/2016 je zrejmé, že jeho predmetom je vyrubenie rozdielu dane vyplývajúcej z elektronicky podaného daňového priznania na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 03/2013 č. 9263558/2013 vo výške 114.524,34 Eur. Ide preto bez najmenších pochybností o totožnú pohľadávku, ktorú si žalobca prihlásil do konkurzu súhrnnou prihláškou nezabezpečených pohľadávok č. 1 pod poradovým číslom 4, vyplývajúcu z elektronicky podaného daňového priznania na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 03/2013 č. 9263558/2013, zo dňa 26.04.2013 vo výške 114.524,34 Eur. Nie je preto akceptovateľné tvrdenie žalovanej, že pohľadávka priznaná rozhodnutím daňového úradu vychádza z iných skutkových okolností, než na ktorých bola postavená prihláška pohľadávky č. 8/4. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v bodoch 27 a 28 podrobne, rozsiahlo a presvedčivo zdôvodnil, na základe akých právnych a skutkových skutočností považuje daňovým úradom judikovanú pohľadávku za totožnú s pohľadávkou prihlásenou prihláškou v konkurznom konaní. Rovnakým postupom vysvetlil, prečo na dotknuté rozhodnutie daňového úradu v tomto konaní musel prihliadnuť. Odvolací súd na takto zistené a uvedené dôvody odkazuje a stotožňuje sa s nimi, z ktorého dôvodu je námietka žalovanej, spočívajúca v absencii riadneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nedôvodná.

32. V závere podaného odvolania žalovaná vyjadruje presvedčenie, že súd prvej inštancie, osvojením si záverov vyplývajúcich z vykonanej kontroly daňovým úradom, dospel k nesprávnemu skutkovému a právnenému posúdeniu veci. V tejto súvislosti žalovaná detailne rozoberá problematiku prenesenia daňovej povinnosti na kupujúceho v zmysle faktúr obsahujúcich vyčíslenie DPH pri dodaní tovarov a služieb (prevodu nehnuteľností na spoločnosť PS Farm, s.r.o.). K tejto odvolacej námietke odvolací súd uvádza, že predmetom tohto konania je určenie popretých pohľadávok, pri ktorých sa prejudiciálne rieši hmotnoprávny základ popretej pohľadávky s tým, že rozhodnutie súdu v tomto konaní má procesný charakter. Ak však došlo k vydaniu právoplatného a vykonateľného rozhodnutia orgánu verejnej moci (v danom prípade daňového úradu), súd bol povinný na jeho závery prihliadnuť (vid' bod 30 tohto rozhodnutia), ak sa týkajú pohľadávky prihlásenej žalobcom, ktorá pohľadávka bola následne správkyňou konkurznej podstaty popretá. Ak je žalovaná toho názoru, že právoplatné a vykonateľné rozhodnutie daňového úradu nie je správne, toto nemôže rozporovať v tomto súdnom konaní o určenie popretých pohľadávok. Rovnako tak ani súd prvej inštancie, ako ani odvolací súd za tohto stavu v tomto konaní nemajú dôvod, resp. ani nemôžu skúmať správnosť právnych a skutkových záverov, ku ktorým dospel Daňový úrad Žilina vo svojom rozhodnutí zo dňa 06.07.2016, č. k. 10344654/2016.

33. S poukazom na to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver, odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline z 10. januára 2017, č. k. 20S/87/2014-175, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

34. O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 a § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou v odvolacom konaní bol žalobca, ktorému vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

35. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí

do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.). Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie.